

- 150 & 151 Appellatio licita ab admissione, vel refectione testium, an scilicet tales testes admittendi, vel non admittendi quid est interlocutoria continens damnum irreparabile.
- 152 Appellatio prohibita diffinitiva non cõsetur prohibita ab interlocutoria rejiciente testes, vel admittente.
- 153 Licita est appellatio in omnibus casibus, in quibus iudex sua interlocutoria admittit testes post lapsum termini probatorii, vel testes inhabiles.
- 154 In possessorii, vel aliis causis, in quibus non datur appellatio, ab admissione testium post terminum, vel inhabilitum legitima est.
- 155 Appellatio emissa à iudice non admittente exceptiones, vel repulsas contra personas testium, maxime si essent admittenda, legitima est.
- 156 & 157 Publicatio attestatorum interlocutoria est & publicacione processus esse de substantialibus processibus. Sententia non facta publicatione lata non valet, ibid.
- 158 Appellatio legitima à denegatione publicationis testium.
- 159 Appellatione interposita à negata publicatione, sententia est nulla, secus si appellatio non sit interposita. Publicatio respectu partis dicitur de ordine iustitie, non de ordine substantiali iudicii, ibid.
- 160 A denegatione tacita, vel expressa appellare licet.
- 161 A denegatione copia processus publicati legitime appellatur.
- 162 A receptione testium, & probationum post conclusionem in causa appellatio legitima. Parte non opponente, valet receptio testium post publicationem, ibid. Appellatio admittenda est à receptione testium facta post publicationem partis oppositione non obstante, ibid.
- 163 Juramentum in litem quando, & quomodo in quibus casibus locum habeat, remissivè.
- 164 A juramenti in litem dilatione, an liceat appellare, ibid. & affirmativa proponitur.
- 165 A delatione juramenti delati parti de utriusque consensu an liceat appellare.
- 166 L. generaliter 12. §. sed juramento, C. de rebus creditis, & in §. sibi, declaratur. Appellare nõ licet ab eo, quod quis procuravit fieri, ibid.
- 167 Appellatio non admittitur in relatione juramenti, & sententia diffinitiva super ea lata, quando actor defert juramentum reo, & reus recusans id juramentum actori refert.
- 168 Appellare licet à delatione, vel relatione juramenti à parte delati, quando exceptiones legitime opponuntur ad non deferendum, seu referendum, & tamen compellitur deferre, vel referre. Ab actu, quo non appellatur regulariter conceditur appellatio alleganti exceptiones legitimas ad illum actum ne deveniatur, ibid.
- 169 A juramenti delationis negatione, cum in locum succedat probationis, legitime appellatur.
- 170 A juramenti calumnia delatione non appellatur.
- 171 A precepto iudicis de recognoscenda scriptura non appellatur, nec appellatio non deferens iudex Ecclesiasticus, non vim facit.
- 172 Appellatio legitima ab intricacione processus, & preposteracione ordinis judicialis. Possessorium prius debet terminari, quam petitorium, ibid.
- 173 Quoties concurrunt due cause, criminalis videlicet, & civilis; prius de criminali cognosci, & determinari debet. Causa status, seu natalis, & causa hereditatis concurrentibus, prius de ea, que alteram perimit, & ei prejudicium generat, cognoscendum est, ibid.
- 174 Prius de hereditate, rei vendicatione, vel pro socio actionibus, cognoscendum, quam de divisorio, iudicio si possessor coherens, seu consocius ab alio negetur.
- 175 Oratio iuris est, creditorem prius principalem debitorem, quam fideiussorem, eo non excusso convenire.

- 176 Prius mandatores, & fideiussores excutiendi sunt, antequam de veniatur ad terrios pignorum possessores.
- 177 Appellatur ab interlocutoria super comparacione literarum faciendâ, vel non, cum concernat articulum probationis amittendæ.
- 178 Discordiam ortam inter iudices duos super jurisdictione, si superior, vel arbitri electi componant, & decernant, à tali pronuntiatione non appellatur. Aliud tamen in arbitris super recusacione declarantibus dicendum est, ibid remissivè.
- 179 Ab interlocutoria qua quis admittitur ad cessionem bonorum in casibus, quibus non debet: licite appellatur, & quales isti sint, remissivè.
- 180 Ab interlocutoria revocatoria alterius legitime appellatur, ut in exemplo, ibid.
- 181 Mandatum executorii virtute sententia, vel instrumenti guarantigii, est sententia interlocutoria habens vim diffinitivam & an ab eo appellatur, remissivè, ibid. Appellatio remittitur à decreto expeditionis executoriarum sententia translata in rem iudicatam, breviter tamen contradictio discutitur, ibid.
- 182 Sententia multa est interlocutoria, que habet vim diffinitivam que revocari non potest, licet alii contra, remittitur tamen ob paupertatem. A sententia multa, vel ejus excessu licet appellare, remissivè, ibid.
- 183 Sententia desertionis est interlocutoria, que habet vim diffinitivam, & lata super sententia diffinitiva, diffinitiva est, & an ab ea appellatur, remissivè.
- 184 Sententia super instantia precepta lata, & interlocutoria, que habet vim diffinitivam, & ab ea appellatur licite, ibid. Sententia super attentatis, an sit interlocutoria habens vim diffinitivam discutitur, & an ab ea licet appellare remissivè, ibid.
- 185 Sententia interlocutoria ab observacione iudicii an habeat vim diffinitivam, discutitur.
- 186 Sententia, qua quis in expensis damnatur, est interlocutoria habens vim diffinitivam si separatim à diffinitiva proferatur, secus si in diffinitiva & ab ista interlocutoria expensarum appellatur, ibid.
- 187 Appellatio ab interlocutoria annotationis bonorum legitima est. Reus absens cuius bona descripta & annotata fuerunt, comparens licite appellat à tali annotatione, ibid. Contumax non auditur appellans, ibid. Sequestratio prohibita est, descriptio tamè permessa, ibid.
- 188 Revocatio precepti de non edificando dicitur interlocutoria, habens vim diffinitivam, à qua licet appellare.
- 189 A precepto de agendo contra nominatum non datur appellatio.
- 190 Preceptum inhibitorium de non solvendo factum debitori non valet, nisi pro rata, & concurrenti quantitate creditoris, & ultra partem crediti ejus, in cuius favorem preceptum inhibitorium relaxatum est, non interest.
- 191 Exactio precepti inhibitorii virtute facta, totius debiti si impediatur, licite appellatur.
- 192 A cumulatione litium, & processuum an liceat appellare, remissivè.
- 193 Accumulatio processuum, quando habeat locum remissivè, ibid.
- 193 A sententia permittente appellationem in casu prohibito, an liceat appellare, remissivè.
- 194 Sententia, qua declaratur valere appellationem, seu posse appellare, est interlocutoria, habens vim diffinitivam, ibid.
- 194 A refectione, vel admissione appellationis, an admittatur appellatio, remissivè, ibidem, & admittitur resolvitur. Et distinctio proponitur remissivè, ibid.
- 195 Ab actu, in quo sententia non profertur, & ex ea pari gravatur, licet appellare.

veluti

- Veluti à tarditate iudicis in non proferendo, vel procedendo, ibid.
- 196 Iudex qui ter monitus, & requisitus aliquid facere nihil respondeat, videtur negare, & à tali denegacione iustitia licite appellatur.
- 197 A gravamine illato in faciendâ licite appellatur.
- 198 Qui non loquitur, & obmutescit, videtur iustitiam denegare.
- 199 Monitorio seu requisitio unica, vel trina diversis vicibus, aut trina uno contextu facta iudici an sit necessaria, ut videatur iustitiam denegare, remissivè.
- 200 Iudex potest suam interlocutoriam revocare sive ab ea appellatum sit, sive non.
- 201 A revocatione interlocutoria, seu gravaminis an licita sit appellatio, disputatur.
- 202 & 205 Revocatio interlocutoria, seu gravaminis interlocutoria est, ibid. contra.
- 203 Quod est de genere prohibitorum, de eo idem iudicandum est, quod de ipso genere.
- 204 Regula quod in dubio censetur appellatio permessa declaratur, quando sumus in casibus permissois appellationis, secus in casibus prohibitis ejus, nam tunc in dubio prohibita censetur ut in exemplis, ibid.
- 206 Si pars à gravamine revocato poterat appellare, poterit contrarius à gravaminis revocatione, cum idem jus servetur in ejus repositione, quod in revocatione. Valet argumentum de contractu ad distractum, & constitutum, statutum, seu dispositio loquens de contractu, habet etiam locum in distractu, ibid.
- 207 Contractus, & distractus iudicantur ejusdem nature.
- 208 Quando contractus est bone fidei, eo casu distractus seu contractus liberatio erit bone fidei similiter.
- 209 Habitus si est bone fidei, similiter erit privatio. Solemnitas requisita in contractu, eadem requiritur in distractu, ibid.
- 210 Necessaria in actu producendo, seu conficiendo, eadè requiritur in eo solvendo, vel destruendo. Legitimum est argumentum de facto ad distractum, ibid.
- 211 Quando militat eadem ratio in sententia interlocutoria, que in revocatione ejus, legitime appellatur ab utraque.
- 212 & 213 Appellare licet ab interlocutoria sive negativa sive affirmativa, concurrentibus qualitatibus Concil. Trid. sess. 14. c. 20. ut in exemplis, ibid.
- 214 Argumentum de contractu ad distractum validum est, cum identitas rationis concurrat in utroque, et si res alias diversissime sint.
- 215 & 216 A revocatoria interlocutoria gravaminis appellatur, quando ex tali revocatoria oritur gravamen prejudiciale, non in ipso gravamine, ut in exemplis, ibid. A sententia lata negativa super revocatione licet appellare, secus ab affirmativa, ibid.
- 217 & 218 Arbitri juris pronuntiantes causam recusacionis non esse legitimam, si revocant postea talem pronuntiationem à tali revocatione non licet appellare secus si conservo si declarantes legitimam recusacionem, declarationem revocant à tali appellatur. Arbitri juris possunt revocare suam interlocutoriam, ibidem.
- 218 Appellatur legitime à repositione, seu revocatoria iudicis non valentis revocare, ibid.
- 219 Senatus vim non fieri declarat, quando iudex Ecclesiasticus non detulit appellationis interpositæ à revocatoria, quando in ea non concurrunt cause gravaminis, aut repositionis, de quibus supra.
- 220 Iudex se non iudicem declarans mediante appellatione interposita, à tali declaratione jurisdictionem reassumit, & videtur revocare declarationem, que vim habet diffinitivam.

Salgado de Protec. Reg.

- 221 Decisio Rota 36. in novis declaratur.
- 222 Senatus qualiter se habere debet, quoad negotium per viam violentie appellationis non delata à repositione, seu revocatione gravaminis.
- 223 Appellatio ab interlocutoria eximit appellantem à jurisdictione iudicis à quo.
- 224 Iudex à quo sine metu attentati procedit ad ulteriora, non obstante appellatione ab interlocutoria, quousque sit inhabitus canonicè.
- 225 Appellatio à lege reprobatæ non juvat appellantem, nec manus ligat iudicis à quo & à processu ejus non appellatur ibid.
- 226 & 234 Appellatio ab interlocutoria mera non suspendit jurisdictionem iudicis à quo, ut supra, secus si non sit merè interlocutoria, sed qualificata qualitatibus Concilii, supra, quia tunc suspendit, & habet utrumque effectum.
- 228 Appellans à sententia interlocutoria vim diffinitivam habente, tenetur servare formam cap. cordi, sicut appellans à diffinitiva.
- 229 Statutum prohibens appellationem ab interlocutoria non censetur prohibere ab habente vim diffinitivam.
- 230 & 231 Appellatio ab interlocutoria continente damnum irreparabile per diffinitivam suspendit jurisdictionem, & causat attentatum, idem si contineat damnum irreparabile cum difficultate tamen.
- 232 Per appellationem ab interlocutoria continente damnum irreparabile, vel reparabile cum magna difficultate, taliter suspenditur iudicis à quo jurisdictionem, ut non sit necessaria inhibicio.
- 233 Iudice à quo procedente non obstante appellatione ab interlocutoria damnum irreparabile continente potest puniri, & impunè restitui.
- 235 Decretum Senatus primum scilicet, que otorgue y reponga, &c. continet, iudicem debere omnia reponere facta tempore ad appellandum, usque ad tempus, quo reponit.
- 236 Qui omne dicit, nihil excludit.
- 237 Dictio, omne, vulgo todo, universalis est, & cuncta comprehendens.
- 238 E continet in se universalem significationem.
- 239 Verba decreti Regii, despues de la appellacion, comprehendunt omnia attentata que ipsam appellationem subsequuntur, & que attentavit iudex jam, & repositus iterum attentans, ibid. Que in continenti sunt censentur inesse, ibid. Nihil fecisse dicitur iudex, qui reponit, & statim attentat, ibid.
- 240 Decretum Regium non se extendit ad ea, que iudex inter procedendum gravavit post effectivam repositionem virtute decreti.
- 241 Dispositio adjecta verbo vel participio, debet intelligi secundum tempus verbi seu participii.
- 242 Lex, vel statutum utens verbo de preritero, non extenditur ad futurum. Que de novo emergunt, novo indigent auxilio, & nove res novum exigunt remedium, ibid.
- 243 & 244 & 245 Recurri ad Senatum posse appellantem, etiamsi appellatio delata sit, dummodo ea non obstante iudex innovat circa intellectum. l. 36. tit. 5. lib. 2. recop. Violentia consistit non solum in appellatione non deferendo, sed etiam in ea spreta procedendo, & intellectu legis. Julia la 1. ibid.
- 245 Appellatio ab attentatis legitima, & ideo ea interponenda de novo post appellationem à diffinitiva, & ut reponi possit Senatum Regium adire, cautela traditur.
- 246 Alia plures interlocutoria, quarum appellationes an recipi debeant, proponuntur, remissivè.
- 247 Declaratio sacre Congregationis refertur plura disponens circa appellationem ante diffinitivam.

